Η ημέρα του Κυρίου (Άγιος Συμεών ο Νέος Θεολόγος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 18 Ιουλίου, 2016

Εἶναι δύσκολο νά μιλήσει κανείς γιά τή μέλλουσα κρίση. Ἐπειδή δέν θά πεῖ γιά τά παρόντα καί ὁρατά, ἀλλά γιά τά μέλλοντα καί ἀόρατα. Καί ἐγώ, πού θά μιλήσω, καί ἐσεῖς, πού θά μέ ἀκούσετε, χρειαζόμαστε πολλές προσευχές καί καθαρότητα τοῦ νοῦ καί φόβο Θεοῦ. Ἐγώ γιά νά μιλήσω σωστά, κι ἐσεῖς γιά ν᾽ ἀκούσετε προσεκτικά.
Τό θέμα αὐτοῦ τοῦ λόγου εἶναι **«ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου», τότε πού ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Κύριός μας, θά ἔρθει πάλι, ὄχι ὅμως πιά σά λυτρωτής, μά σάν κριτής, «*ὅς ἀποδώσει ἑκάστῳ κατά τά ἔργα αὐτοῦ*»**. Τότε, ὅταν **θ᾽ ἀστράψει ἡ ὑπερουράνια λάμψη τῆς Θεότητός Του**, ὁ αἰσθητός ἥλιος θά σκεπαστεῖ ἀπό τή λαμπρότητα τοῦ Δεσπότου τῆς κτίσεως, τ᾽ ἀστέρια θά σβηστοῦν καί ὅλα θά δώσουν τόπο στόν Ποιητή τους. «*Ὥσπερ γάρ ἡ ἀστραπή ἀστράπτουσα ἐκ τῆς ὑπ᾽ οὐρανόν εἰς τήν ὑπ᾽ οὐρανόν λάμπει, οὕτως ἔσται καί ὁ υἱός τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ ἡμέρᾳ αὐτοῦ*». Τότε ὁ Θεός θά τά γεμίσει ὅλα μέ τό φῶς Του, καί θά ᾽ναι πιά, μόνος Αὐτός, Ἡμέρα μαζί καί Θεός.

Ἐνῶ ὅμως **γιά τούς δίκαιους καί τούς μετανοημένους ὁ Κύριος θά εἶναι Ἡμέρα ἀνέσπερη**, ἀτέλειωτη καί γεμάτη χαρά παντοτινή, **στούς ἁμαρτωλούς καί ἀμετανόητους θά εἶναι ἀπρόσιτος καί ἀθέατος** , ἐπειδή στήν παρούσα ζωή δέν φρόντισαν νά καθαριστοῦν, γιά νά δοῦν καί ν᾽ ἀπολαύσουν τό φῶς τῆς δόξας Του. Δίκαια, ἐπομένως, θά τό στερηθοῦν. Γιατί ὁ πανάγαθος Θεός χάρισε στούς προπάτορές μας – καί διαμέσου αὐτῶν καί σέ μᾶς – τό **αὐτεξούσιο**, ἔτσι πού **νά κάνουμε τό καλό ὄχι μέ γογγυσμό ἤ μέ βία, ἀλλά μέ τήν ἐλεύθερη προαίρεσή μας**. Θέλησε καί θέλει νά τηροῦμε τίς ἐντολές Του μέ χαρά καί προθυμία, ἀφοῦ, ἐκπληρώνοντας πάντα τό ἀγαθό, πραγματοποιοῦμε τό «*καθ᾽ ὁμοίωσιν*», μοιάζουμε δηλαδή στό ἀπόλυτο Ἀγαθό, σ᾽ Ἐκεῖνον, τόν Θεό, γινόμαστε χαρισματικά Θεοί, κληρονομοῦμε τήν οὐράνια βασιλεία.

Πρῶτοι ὅμως οἱ πρωτόπλαστοι ὑπάκουσαν θελληματικά στό διάβολο, παραβαίνοντας τήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ, ἔχασαν τήν ἐλπίδα νά ἐκπληρώσουν τό «*καθ᾽ ὁμοίωσιν*» κι ἔγιναν δοῦλοι τοῦ πονηροῦ. Στή συνέχεια κι ἐμεῖς, οἱ ἀπόγονοι τῶν πρωτοπλάστων, ὑποδουλωθήκαμε σ᾽ αὐτό τόν τύραννο, ὄχι μέ καμμιά βία, ἀλλά μέ τή θέλησή μας. Κι αὐτό τό ἔδειξαν φανερά ὅσοι εὐαρέστησαν τό Θεό πρίν ἀπό τήν ἐνανθρώπηση τοῦ Χριστοῦ, παραδίνοντας τό θέλημά τους στόν Κύριο καί ὄχι στό διάβολο.

Θέλοντας λοιπόν ὁ φιλάνθρωπος Θεός **νά ἐλευθερώσει** ἀπό τή σκλαβιά τοῦ

διαβόλου ὅσους Τόν εὐαρέστησαν πρίν καί μετά τό Χριστό, καθώς κι ἐκείνους πού θά Τόν εὐαρεστοῦσαν στό μέλλον, μέχρι τή συντέλεια τῶν αἰώνων, **καταδέχθηκε νά γίνει ὁ Ἴδιος ἄνθρωπος**, τιμώντας καί δοξάζοντας ἔτσι τό ἀνθρώπινο γένος. **Τόσο μεγάλη εἶναι ἡ ἀγαθότητα καί ἡ φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου μας, πού ὄχι μόνο δέν μᾶς τιμώρησε αἰώνια γιά τήν παράβαση τῶν ἁγίων ἐντολῶν Του, ἀλλά, ὄντας ἄφθαρτος καί αἰώνιος, ἔγινε ἄνθρωπος φθαρτός καί θνητός**, σάν κι ἐμᾶς. Καί παρουσιάστηκε στή γῆ μέ σάρκα θεοφόρα, ὄχι μόνο μέ τή Θεότητά Του. Γιατί ἡ φανέρωση τῆς Θεότητός Του γίνεται κρίση σ᾽ αὐτούς πού θά φανερωθεῖ. Κι Ἐκεῖνος δέν ἦρθε νά κρίνει τόν κόσμο, ἀλλά νά τόν σώσει. Ἂν φανερωνόταν ἡ Θεότητα ὄχι ἑνωμένη μέ τήν ἀνθρώπινη φύση στό πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου, ἀλλά μόνη Της, θ᾽ ἀφανιζόταν ἡ κτίση ὁλάκερη, γιατί ὅλοι σχεδόν τότε ἦταν κυριευμένοι ἀπό τήν ἀπιστία καί τήν ἁμαρτία. Καί ἡ Θεότητα, δηλαδή ἡ χάρη τοῦ Παναγίου Πνεύματος, δέν φανερώνεται σέ κανένα ἄνθρωπο ἄπιστο καί ἐμπαθῆ, τότε δέν φωτίζει, ἀλλά κατακαίει· δέν ζωογονεῖ, ἀλλά τιμωρεῖ.

Ἡ χάρη λοιπόν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι ἀπρόσιτη καί ἀθεώρητη στούς ἄπιστους καί τούς ἐμπαθεῖς. Στούς ἀνθρώπους ὅμως πού ἐργάζονται τίς ἐντολές μέ πίστη, φόβο Θεοῦ καί ἀληθινή μετάνοια, **ἡ χάρη ἀποκαλύπτεται** καί συνάμα ἀποκαλύπτει τήν κρίση, πού μέλλει νά γίνει. Αὐτοί βλέπουν τότε κιόλας, νοερά, τήν ἡμέρα τῆς θείας κρίσεως. Καί φωτισμένοι ἀπό τή χάρη, ἀντικρύζουν καθαρά τόν ἑαυτό τους, ποιοί εἶναι καί σέ τί πνευματική κατάσταση βρίσκονται. Κι ἔπειτα βλέπουν ὅλα τους τά ἔργα, τίς σωματικές πράξεις καί τίς ψυχικές ἐνέργειες. Κι ἔτσι κρίνονται καί ἀνακρίνονται μόνοι τους ἀπό τώρα, πρίν κριθοῦν ἀπό τόν Κριτή. Συλλογίζονται ἕνα πρός ἕνα ὅλα τ᾽ ἁμαρτήματά τους. Σκέφτονται πώς ἐξαιτίας τους χωρίστηκαν ἀπό τόν Θεό. Μέμφονται καί καταδικάζουν τούς ἑαυτούς τους καί μετανοοῦν βαθιά καί κάνουν νηστεῖες, ἀγρυπνίες, γονυκλισίες καί ἄλλα ἔργα ἀποδεικτικά τῆς συντριβῆς τους. Καί τότε ἔρχονται σέ κατάνυξη, καί κλαῖνε καί ὀδύρονται καί βυθίζονται μέσα σέ ποταμούς δακρύων. Κι ἔτσι, λίγο-λίγο, ξεπλένονται καί καθαρίζονται, μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ, ἀπό τήν ἁμαρτία καί τά πάθη. Τοῦτο εἶναι τό **δεύτερο βάπτισμα** – τό βάπτισμα τῆς μετάνοιας στήν κολυμβήθρα τῶν δακρύων.

Μέ τό βάπτισμα αὐτό ὁ ἄνθρωπος γίνεται ὁλοκάθαρος, «*υἱός φωτός καί ἡμέρας*». Ἔτσι **στή μέλλουσα κρίση δέν κρίνεται, γιατί αὐτοκατακρίθηκε πρωτήτερα**· οὔτε ἐλέγχονται τά ἔργα του ἀπό τό φῶς τοῦ Κριτοῦ, γιατί φωτίστηκε ἐδῶ πρωτύτερα· οὔτε καίγεται ἀπό τή φωτιά τῆς κολάσεως, γιατί μπῆκε μόνος του σ᾽ αὐτήν πρωτύτερα· οὔτε θεωρεῖ πώς τότε μόνο θά ἔρθει «*ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου*», ἐπειδή ἤδη ἔχει γίνει ὁλόκληρος ἡμέρα φωτεινή κι ὁλόλαμπρη, μέ τή μετάνοια, τήν κάθαρση καί τή μνήμη τοῦ Θεοῦ· οὔτε βρίσκεται πιά μέσα στόν κόσμο ἤ μαζί μέ τόν κόσμο, ἐπειδή νοερά ἔχει βγεῖ ἔξω ἀπό τόν κόσμο, ἐκπληρώνοντας τό λόγο τοῦ Κυρίου: «*ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ ἐστέ, ἀλλ᾽ ἐγώ ἐξελεξάμην ὑμᾶς ἐκ τοῦ κόσμου*». Νά γιατί ὁ ἀπόστολος Παῦλος γράφει: «*Εἰ ἑαυτούς ἐκρίνομεν, οὐκ ἄν ἐκρινόμεθα· κρίνομενοι*

δέ ὑπό τοῦ Κυρίου παιδευόμεθα, ἵνα μή σύν τῷ κόσμῳ κατακριθῶμεν».

Ὅσοι λοιπόν ἔγιναν ἤδη «*τέκνα φωτός*» καί «*υἱοί τῆς μελλούσης ἡμέρας*», «*ὡς ἐν ἡμέρᾳ εὐσχημόνως περιπατοῦντες*», δέν θά δοῦν καί δέν θά φοβηθοῦν τήν ἡμέρα τοῦ Κυρίου, γιατί τή ζοῦν παντοτινά, λουσμένοι στό θεῖο φῶς. Γιά ὅσους ὅμως ζοῦν μέσα στό σκοτάδι τῶν παθῶν, ἡ ἡμέρα ἐκείνη – πύρινη, φοβερή, ὀλέθρια – θά ἔρθει ξαφνικά κι ἀναπάντεχα. Πότε; Ἄγνωστο. «*Περί τῆς ἡμέρας ἐκείνης καί ὥρας οὐδείς οἶδεν, οὐδέ οἱ ἄγγελοι τῶν οὐρανῶν*», λέει ὁ Χριστός. «*Ὡς παγίς γάρ ἐπελεύσεται ἐπί πάντας τούς καθημένους ἐπί πρόσωπον πάσης τῆς γῆς*». Καί ὁ ἀπόστολος Παῦλος συμπληρώνει καί μᾶς συμβουλεύει: «*Περί τῶν χρόνων καί τῶν καιρῶν, ἀδελφοί, οὐ χρείαν ἔχετε ὑμῖν γράφεσθαι· αὐτοί γάρ ἀκριβῶς οἴδατε ὅτι ἡ ἡμέρα Κυρίου ὡς κλέπτης ἐν νυκτί οὕτως ἔρχεται. Ὅταν γάρ λέγωσιν "εἰρήνη καί ἀσφάλεια", τότε αἰφνίδιος αὐτοῖς ἐφίσταται ὄλεθρος καί οὐ μή ἐκφύγωσιν. Ὑμεῖς δέ, ἀδελφοί, οὐκ ἐστέ ἐν σκότει, ἵνα ἡ ἡμέρα ὑμᾶς ὡς κλέπτης καταλάβῃ· πάντες ὑμεῖς υἱοί φωτός ἐστε καί υἱοί ἡμέρας. Οὐκ ἐσμέν νυκτός οὐδέ σκότους. Ἄρα οὖν μή καθεύδωμεν ὡς καί οἱ λοιποί, ἀλλά γρηγορῶμεν καί νήφωμεν... Ὅτι οὐκ ἔθετο ἡμᾶς ὁ Θεός εἰς ὀργήν, ἀλλ᾽ εἰς περιποίησιν σωτηρίας διά τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἀποθανόντος ὑπέρ ἡμῶν, ἵνα σύν αὐτῷ ζήσωμεν*». Ἀμήν.

("ΑΠΟΣΤΑΓΜΑ ΠΑΤΕΡΙΚΗΣ ΣΟΦΙΑΣ", Πνευματικά κεφάλαια βασισμένα σέ κείμενα τοῦ ὁσίου Συμεών τοῦ Νέου Θεολόγου, ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ, ΩΡΩΠΟΣ ΑΤΤΙΚΗΣ)

Εὐχαριστοῦμε θερμά τόν Ἡγούμενο τῆς Ἱ.Μ. Παρακλήτου γιά τήν ἄδεια δημοσίευσης ἀποσπασμάτων ἀπό τά βιβλία πού ἐκδίδει ἡ Ἱερά Μονή. Ἱερομόναχος Σάββας Ἁγιορείτης http://HristosPanagia3.blogspot.com